

Nicolae VASILE

Controversiada (4)

*Bine că există anestezia totală,
altfel, românul l-ar contrazice
pe chirurg pe masa de operație.
(Banc românesc)*

Actul 2, Scena 1

(După 20 de ani. Acasă, în România, Nelu și Maricica)

Maricica:

Nelu, Nelu, vino repede afară, dar repede!... Tremur toată!... Mai cosește dracu și tu prin curtea asta, că uite acum am văzut un șarpe care trecea din flori și a luat-o spre vie. Caută-l și omoară-l!...

Nelu, protector:

Calm, calm, liniștește-te, măi femeie!... Asta e de bine, așa se spune în popor. Este șarpele casei și este bine când îl vezi. Nu este bine să-l omori, ar fi ca și cum ți-ai omorâ norocul.

Maricica:

Noroc pe dracu!... Care noroc?... Nu vezi că am rămas singuri cuc în ditamai casa!... Bașca, să mai avem grijă și de ditamai casele copiilor, care umblă brambura cât e lumea de mare, pământul de la țară rămas în paragină. Mi s-a dus și cheful de cafeaua asta. S-a și răcit. Nelule, ia încăzește-mi și mie cafeaua asta!...

Nelu:

Vineee Nelu!... Noroc am avut, cu carul, să facem toate astea. Pentru administrarea lor, nu este nevoie de noroc, ci de pricepere și efort. Apoi, să mă lași în pace că azi am de lucru.

Maricica, cu ceașca de cafea în mână, mergând spre Nelu, care lucra:

Offf..., măi Neluțule, mai spune și tu ceva, lasă-l dracu de calculator!... Când ești acasă, scrii întruna. Cine crezi că citește balivernele scrise de tine? Când lucrezi, măcar la întoarcerea acasă, îmi povesteai ce-ai mai făcut pe la universitate, dar acum taci, taci, taci și scrii.

Nelu:

Păi, ți-aș povesti și acum ce fac pe la redacție, pe la teatru, pe la cenaclu, pe la academie, dar nu te interesează. Când deschid vorba de așa ceva parcă ți-aș da cu ceva-n cap.

Maricica:

Cum dracu poți să scrii așa mereu?... Nu ți se mai termină odată ideile alea?...

Nelu:

Măi, femeia lui Dumnezeu, un adevărat creator se simte cu adevărat bine atunci când crează, nu la sindrofii sau alte evenimente, cum ar crede lumea. Acolo, în general, ei sunt destul de ciudați. Eu când scriu, nici nu știu cum trece timpul și asta mă liniștește.

Maricica:

Te-a binecuvântat Dumnezeu, dar nu vrei să împarți cu mine această grație cerească!... Cum să nu mă supăr când tot pleci de acasă fără să-mi fie foarte clar pe unde umbli. Crezi că eu nu știu că peste tot te întâlnești cu fel de fel de femei. Ale dracu, roiesc în jurul tău, ba pentru un articol, ba pentru o cronică, ba pentru un rol, ba pentru o lansare de carte, iar ție îți plaaace, că ți-a plăcut toată viața.

Nelu:

Ești groaznică!... Când o să-ți treacă gelozia asta? Suntem, totuși, în vârstă, nu crezi că ar fi cazul s-o cam termini?

Maricica:

În vârstă, ai?... Uiți că boșorogul de tac-tu voia să se însoare la 85 de ani, după ce a murit maică-ta?

Nelu:

Auzi, hai, ușor, ușor, că ajungem la ceartă!... Ai venit la mine să-mi ceri ajutor, sfaturi!... Eu nu pot să te sfătuiesc decât cu ceea ce fac eu și este verificat că funcționează. Eu nu mă plictisesc, îmi place ceea ce fac, dorm noaptea buștean, ceea ce nu se întâmplă cu tine. Bănuiesc că despre asta voiai să discutăm? Dacă, în schimb, vrei să reluăm, pentru a mia oară, neînțelegerile noastre de o viață întreagă, află că nu mă interesează.

Maricica:

Da, vechea poveste, totdeauna tu trebuie să ai ultimul cuvânt!...

Nelu:

Nu am avut niciodată nici primul cuvânt, adică nu eu am început discuțiile, și nici nu mi-am dorit să am ultimul cuvânt. Dacă așa s-o fi întâmplat, de mai multe ori, este și pentru că, poate, am avut mai multe argumente. Eu am întors adesea situații nefavorabile în unele avantajoase pentru că am știut să privesc adevărul în față.

Maricica:

Adică, ce vrei să zici?...

Nelu:

Sunt mai multe exemple, dar o să-ți spun numai unul care ar avea legătura cu un posibil sfat. Ții minte când la ieșirea mea din spital mi-s-a prescris un regim alimentar foarte strict, pe lângă o droaie de medicamente?

Maricica:

Da, și ce-i cu asta?...

Nelu:

Ai spus că tu nu te angajezi să gătești două rânduri de mâncare, că ai multe altele pe cap.

Maricica:

Păi, așa și era, aveam pe ai mei bolnavi, trebuia să am și grija lor. Nu mai aveam eu timp să gătesc separat și pentru tine.

Nelu:

Nu despre frustrarea pe care am simțit-o atunci vreau să-ți reamintesc, ci să folosesc momentul respectiv ca pe o exemplificare filozofică a transformării răului în bine.

Maricica:

Daa, daa!...Dacă mă iei cu filozofiile tale, la revedere!...

Nelu:

Ai răbdare, că acum vine sfatul!... Eu am pornit să-mi gătesc de la zero, când nu-mi făcusem în viața mea nici măcar o salată. Am ajuns acum să-mi prepar mâncarea în fiecare zi, evident, respectând prescripția medicală pe care am primit-o la ieșirea din spital, iar momentele prestației mele culinare au devenit cele mai relaxante din întreaga zi. Astfel, îmi umplu și timpul cu ceva plăcut, lucru esențial pentru pensionari. Acesta este sfatul pentru tine. Din moment ce te plângi de plictiseală, acum având timp arhisuficient, de ce îți gătești pentru o săptămână întregă, când ai putea să faci asta în fiecare zi. Este și mult mai sănatos. Uită-te la mine ce siluetă am făcut de când mă hrănesc inteligent!...

Maricica, furioasă:

Siluetă, pe dracu!... Crezi că eu nu știu pentru cine faci tu siluetă?... Pentru panaramele alea pe care le întâlnești pe la parangheliile „culturale” ale voastre. Le-aș strânge de gât pe toate!... Și pe tine odată cu ele!...

Sună telefonul Maricicăi:

Gina:

Mamă, vezi că plec într-o excursie de o săptămână în Maldive, să te ocupi tu de florile și pisicile mele. Nu trebuie să treci chiar zilnic că ele știu să se descuce și singure vreo două zile.

Maricica:

Bine măi mamă, dar, când ai de gând să mai pleci, spune-mi și mie mai din timp, că le am și eu pe ale mele.

Gina, închizând telefonul:

Hai, nu te mai plânge, că știu eu că n-ai nimic de făcut și te vaiți mereu de plictiseală!...

Maricica, către Nelu:

Am greșit-o cu copiii ăștia!... Pe lângă faptul că mă supără evoluția lor, ca oameni, au început să fie și cam obraznici.

Nelu:

Ce vrei să spui?...

Maricica:

Păi ce eu am devenit sluga lor?... Și-au făcut ditamai casele și vor să am eu grijă de ele?... Măcar dacă aveau vreun copil, aș fi mers cu plăcere să am grijă de el. Dar ei nici nu au de gând să se căsătorească. Auzi, să merg să am grijă de pisici!... Mie nici nu-mi plac, mie-mi plac câinii.

Nelu:

Și de ce-mi spui mie toate astea?...

Maricica:

Pentru că ești tatăl lor.

Nelu:

Tatal lor eram și când le spuneam să mai stea pe acasă și să se gândească la o viață normală. Să se căsătorească, să facă la vremea lor copii, așa cum a dat Dumnezeu, iar tu îi îndemnai să cutreiere lumea, să se umple de diplome, care acum vedem că nu prea le folosesc. Cei din țară, din păcate, nu dau doi bani în plus pe diplomele obținute în afară. Diplomă să fie!...

Maricica:

Păi, da!... Tu cu filozofiile tale. Atunci, când toata lumea pleca, dacă rămâneai în țară, la amărătele voastre de universități, râdea lumea de tine. Treaba cu căsătoria, ce era să le fac eu?... Să mă fac eu pețitoarea lor? Ar trebui să-i aducem odată pe amândoi acasă, să pregătim un eveniment și să-i luăm un pic mai la sentiment, tu pe Bogdan, eu pe Gina, că or fi ei cine or fi, dar în problemele esențiale tot copii rămân.

Nelu:

Și dacă n-or să vină?...

Maricica:

Atunci o să fac ce făcea mama, că doar am învățat și eu ceva de la ea.
Dumnezeu s-o odihnească!

Nelu:

Ce făcea mă-ta?... Numai prostii ai învățat de la ea.

Maricica:

Se dădea bolnavă!...

Nelu:

Mi-am imaginat eu. De când am cunoscut-o și până a murit, cale de cam o jumătate de secol, tot mereu se dădea bolnavă. În timpul ăsta era să mor eu de câteva ori! Oricum, mă bucur că ai avut tăria să recunoști, măcar și acum. Cu copiii, fă ce-ți trece prin minte și adu-i odată pe amândoi acasă.